

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. június 6.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN SZERETETÉNEK BIZONYÍTÉKA: A KIVÁLASZTÁS

Alapige: Malakiás 1,2

„Szerettelek titeket, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Miben szerrettél minket? Avagy nem atyjafia volt-e Ézsau Jákobnak? – azt mondja az Úr. Jákobot pedig szerettem; Ézsaut ellenben gyűlöltem.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk Istenünk! Szeretnénk Neked hálát adni azért, hogy valóban van miért Téged magasztalni, nem pusztán tetteidért, hanem azért, Aki vagy!

Köszönjük Neked kegyelmedet, irgalmadat, szeretetedet! Köszönjük, Urunk, hogy megteremtettél bennünket, élettel ajándékoztál meg minket, és köszönjük, hogy egy új életet is felkínáltál nekünk!

Köszönjük a golgotai kereszttel szabadítását! Köszönjük Lelked munkáját, ami által ezt valóban a magunkénak mondhatjuk! És köszönjük, Urunk, minden munkádat a mi életünkben, és minden munkádat gyülekezetünkben! Köszönjük, hogy valóban Hozzád fordulhatunk, és Hozzád menekülhetünk bármikor! Köszönjük, hogy Te sosem taszítasz el magadtól minket!

Kérünk, add, hogy most is Téged keressünk az Igéd által, és kérünk, hogy Téged fedezhessünk fel abban! Add nekünk a Te Szentlelkedet, aki segít nekünk megérteni azokat a titkokat, amiket Te kijelentesz számunkra!

És kérünk, add, hogy amit megértünk, az a Te neved dicsőítésére, magasztalására lehessen, és változtassa meg úgy az életünket, hogy a Neked

való engedelmisségben egyre inkább előbbre juthassunk! Így kérünk, legyenél velünk, munkálkodj bennünk, áldj meg bennünket!

Ámen.

Igehirdetés

Malakiás könyvének első fejezetében Isten beszélgetni kezd népével. Hogy miért szólítja meg őket, arról ma nem kívánok szót ejteni, mert arra egy későbbi igeversben tér majd rá az ige. Mai alkalmunkon inkább arra figyeljünk, hogy miről is van szó, miről beszél velünk Megváltó Istenünk.

A következővel kezdi a párbeszédet: szerettelek titeket! Ez egy csodálatos kijelentés! Arról kezd el beszélni, hogy Ő hogyan is szerette az Ő népet, Izráelt. Döbbenetes a válasz, amit a zsidók erre a kijelentésre adnak: miben szerettél minket? Hogyan szerettél minket? Megkérdőjelezzük Isten szeretetét, mintha annak nem lehetne számos bizonyítékát felmutatni válaszként erre a kérdésre! Azonban most ne erre koncentráljunk, ne a népre figyeljünk, hanem mennyei Atyánk válaszán gondolkodjunk el, ami a következőképpen hangzik: „avagy nem atyjafia volt-é Ézsau Jákobnak? – azt mondja az Úr. Jákobot pedig szerettem; Ézsaut ellenben gyűlöltem”. A válasz még tovább is folytatódik, de mai alkalmunkon csak a válasz első felére koncentráljunk. A kérdés tehát az, hogy Isten miben mutatta, mutatja meg, hogy szereti népét? Isten első rövid válasza erre a kérdésre az, hogy abban mutatta meg az Ő szeretetét, hogy kiválasztotta Jákobot! Isten szeretetének bizonyítéka tehát a kiválasztás. Ma erről beszéljünk egy kicsit bővebben igénk alapján.

Három dolgról lesz szó. Először: mit jelent az, hogy kiválasztás? Másodszor: mi alapján választ ki Isten embereket magának? Harmadszor pedig, hogy a kiválasztás Isten szeretetének bizonyítéka számunkra.

Először tehát arra a kérdésre keressünk választ, hogy mit jelent a kiválasztás. Mivel a Szentírásnak ez a tanítása nagyon összetett és bizonyos szempontból nehezen érthető, ezért ma nem akarok teljes definíciót adni erről, hanem csak annyit mondanék el róla, amennyi jelenlegi igénk megértéséhez szükséges. Azért beszélünk erről, mert Isten Igéje is beszél róla.

Először is tegyük fel a kérdést, hogy miért a kiválasztásról beszélünk ennek az igének kapcsán: „Jákobot pedig szerettem; Ézsaut ellenben gyűlöltem”. Miért gondoljuk azt, hogy az, hogy Isten szerette Jákobot, az a kiválasztásról beszél? Nagyon egyszerű a felelet. A Bibliamagyarázatnak egyik legfontosabb szabálya az, hogy a Szentírás egyes szakaszai megmagyarázzák számunkra azt, hogy más részek mit jelentenek. Ezt úgy is szokták mondani, hogy a Szentírás önmagát magyarázza. A Malakiás 1,2. versét Pál apostol magyarázza meg nekünk a Róma 9,11-13-ban. „Mert mikor még meg sem születtek, sem semmi jót vagy gonoszt nem cselekedtek, hogy az

Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól, megmondatottnéki, hogy: a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. Miképpen meg van írva: Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.” Tehát e mögött Isten a kiválasztásra akarja felhívni a figyelmünket. Miről van itt szó? A két testvér, Ézsau és Jákob történetéről.

Ők ketten ikrek voltak, Izsák gyermekei. Még mielőtt megszülettek volna, Isten kijelentette édesanyjuknak, Rebekának, hogy a nagyobbik gyermek fog a kisebbnek szolgálni (I. Mózes 25,23). Ez azért is volt furcsa, mert akkoriban mindent a legidősebb testvér örökölt, és így ő volt az úr a háznál, a kisebbek pedig vagy otthon maradtak szolgálni őt, vagy pedig elmentek hazulról. Meg is született a két testvér, és mivel Ézsau jött ki először édesanyja méhéből, ezért ő lett az idősebb, az örökös, Jákob, az öccse pedig csak második lett a sorban. Mégis az atyai áldást és Isten ígéreteit, azaz Izsák örökségét Jákob kapta meg, nem pedig Ézsau. Isten döntötte el, hogy ez így legyen. A próféciából pedig tudhatjuk, hogy ez a döntés már előre megszületett, és abban teljesedett be, hogy Ézsau megvetette Isten ígéreteit, és egy tál lencséért odaadta örökségét Jákobnak. Jákob megtért, hitt Istenben és ígéreteiben, Ézsau pedig nem. Jákobnak megadta Isten a hit ajándékát, Ézsauak viszont nem. Miért történt ez így? Miért történt, hogy Jákob hit által a Megváltóban bízott és megmenekült, Ézsau viszont nem fogadta el ezt, és ezért elveszett?

Itt a hit és megtérés titkába ad egy rövid betekintést nekünk Isten. Arra világít rá, hogy az, hogy valaki elkezd hinni, az nem az ember érdeme, és nem az embertől függ, hanem az Isten ajándéka és az Ő munkája. Sokakban él az elképzelés, hogy a megtérés Isten és ember közös munkája. Isten kegyelmével segít minket, mi pedig akaratumkkal kiegészítjük az Ő munkáját, és így hozzájárulunk a megtéréshez. Sokak szerint így történik, hogy valaki elkezd hinni. A Szentírás azonban mást tanít: azt mondja, hogy a megtérés teljesen Istentől függ, egyedül az Ő ajándéka, az embernek nincs abban semmi része, ő csak megkapja Istentől a hitet. Felolvasott ígénkben ezt jelenti az, hogy Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem. Amit mi tapasztalunk, és szemeinkkel látunk, lehet, hogy az, hogy egy ember fokozatosan megváltozik, és így azt a látszatot kelti, hogy igenis az embertől is függ a megtérés, de a Szentírás arról a titokzatos, szívben lezajló változásról beszél, amelynek eredménye az, amit látunk.

Ennek fényében gondoljunk tehát a megtérésünkre, hogy az Isten ajándéka és munkája volt bennünk. De akkor mégis mi a kiválasztás? Röviden összefoglalva: a kiválasztás Isten azzal kapcsolatos döntése, hogy a bűnösök közül kinek adja az Ő kegyelmét. Ebből fontos kiemelnünk azt, hogy a kiválasztást Isten végzi. Ő döntötte el, hogy kin könyörül és kin nem. Ezt a döntését azonban nem hozza egyértelműen nyilvánosságra.

ISTEN SZERETETÉNEK BIZONYÍTÉKA: A KIVÁLASZTÁS

Nincs előttünk a megtértek listája, amely tartalmazza azt, hogy ki fog hit által megmenekülni a kárhozattól.

Nagyon sokan mégis beleesnek abba a kísértésbe, hogy a kiválasztás tanításából azt a következtetést vonják le, hogy nekünk azt kell vizsgálnunk, hogy ki van kiválasztva és ki nincs. Mintha mi képesek lennénk Isten egyes emberekkel kapcsolatos döntését megismerni. Mint ha képesek lennénk kikutatni Isten titkait, amelyeket elrejtett előlünk! Gondolok itt olyan esetekre, hogy egy még meg nem tért emberre biztosan azt merik állítani, hogy Isten őt biztosan nem választotta ki. Ez az emberi értelem beképzeltségéből eredő dolog, ugyanis azt hisszük, hogy Isten titkos végzését mi kikutathatjuk, értelmünkkel felfoghatjuk. Pedig Istennek az a döntése, hogy kiken könyörül, nem nyilvános. Annyit tudhatunk meg belőle, amennyit Isten megmutat számunkra. És akkor láthatunk meg belőle valamit, amikor valaki igazából megtér, de addig nem mondhatunk semmit sem erről. Isten egyedüli döntése az, hogy valakit a bűnösök közül megment, valakit pedig nem.

Sokakat ez megijeszt, és azt gondolják, hogy Isten kegyetlen, ha nem ment meg mindenkit. Erre a gondolatra röviden csak a Római levél 9,14-16. verseivel válaszolnék: „Vajon nem igazságtalanság-e ez az Istentől? Távol legyen! Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök azon, akin könyörülök, és kegyelmezek annak, akinek kegyelmezek. Annak okáért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” Isten maga dönti el, hogy kinek kegyelmez, és ez egyedül Őrá tartozik. Jog és igazság szerint mindenki a kárhozatra jutna, Ő mégis megkegyelmez sokaknak. Kik vagyunk mi, apró porszemek, hogy kérdőre vonjuk Őt?

Másodszor beszéljünk arról a kérdésről, ami Isten kiválasztásából következik: mi alapján választ ki Isten embereket magának? Ha Isten nem adna erre választ nekünk, azt is el kellene fogadnunk, hisz – mint mondtuk – kik vagyunk mi, hogy számon kérjünk bármit is az élő Istentől. Ő azonban kijelentette ezt is nekünk ígéjében. A következő képet festi le nekünk. A Szentírásból egyértelműen megtudjuk, hogy minden ember bűnben él, vétkezik a királyok királya ellen, ezért az isteni bíróság előtt, amelyen mi vagyunk a vádlottak, Isten jogosan mondhatna ránk, mindannyiunkra kárhozható ítéletet. Isten haragja van rajtunk, mint Jákobon és Ézsau is volt. Némelyeknek azonban a mindenség Bírója kegyelmet ad Jézus Krisztus golgotai keresztyéért. De mégis mi alapján dönti el, hogy a sok bűnös közül kin könyörül? Vajon Isten azt nézi-e, hogy ki mit tett, és aki úgy mond „jobb” volt, azon könyörül? A cselekedeteink minősítenek és mentenek meg minket? A Római levél ígéje azt mondja Jákobról, hogy még meg sem született, még semmi jót vagy gonoszt nem tett, amikor Isten már döntést hozott az ő kiválasztása felől. Az ige hangsúlyozza: még

meg sem született – azaz ő nem tehetett semmit sem azért, hogy Isten megkönyörüljön rajta. Sokan mondják erre: nem baj, hogy még nem született meg, mert Isten előre látta, hogy mennyi jót fog tenni ez az ember, és ezért könyörült rajta. Erre azt mondja a szentírás, hogy az emberben nincs semmi Istennek tetsző tökéletes jó, ahogyan Jézus is mondja: senki sem jó, csak egy, az Isten.

Ahelyett azonban, hogy folytatnánk az emberi szív és értelem által kitalált okok felsorolását, inkább arra az egyre figyeljünk, amit Isten kijelent nekünk az igében, a Róma 9,18-ban: „annak okáért akin akar, könyörül, akit pedig akar, megkeményít.” Mitől függ, hogy Isten valakit kiválaszt, másokat pedig nem? Egyedül Isten akaratától! Senki és semmi sem befolyásolta Őt ebben a döntésében, hanem saját tetszése és akarata szerint döntött. Ezt a Biblia határozottan állítja, és több helyen is megerősíti.

Tehát ha felteszik a kérdést nekem, hogy mit hiszek Isten kiválasztásáról, azt felelem, hogy hiszem, hogy mennyei Atyám saját jó tetszéséből, anélkül, hogy abban nekem bármi részem is lett volna, úgy döntött, hogy kegyelmével ajándékozz meg engem és megment a kárhozattól. Ezért lettem hívó, ezért hiszek a mai nap is Őbenne. Valóban sok mindent tapasztaltam a megtérésem folyamán, változásokat magamban, de mindennek az elsődleges oka az Ő akarata és kiválasztása volt. Ez az, amit nekünk a kiválasztás tanából meg kell látnunk. Ahogyan Pál is mondja: ezt lássátok meg, „hogy az Istennek kiválasztás szerint való végzése megmaradjon, nem cselekedetekből, hanem az elhívótól”.

Végezetül arról beszéljünk, hogy mit kell a kiválasztás ismeretében hinnünk? Ez az, amire Isten a Malakiás 1,2-ben utal! Azért beszél Isten a kiválasztásunkról, hogy bizonyosak legyünk abban, hogy Ő szeret minket! Ugyanis az egyetlen oka a kiválasztásnak Isten szeretete. Isten szereti azokat, akiket kiválasztott, és ezért kegyelmével ajándékozza meg őket. Akik tehát hisznek Istenben, és az Ő kegyelmében, és ez által a hit által megmenekülnek, azok legyenek bizonyosak abban, hogy Isten szereti őket! Az, hogy mi hiszünk, Isten szeretetéről tanúskodik!

Azért is fontos számunkra az igének ez az üzenete, mert a kiválasztás tanát hallva rögtön Isten kegyetlensége jut eszünkbe. Nagyon sokan nevezték már Istent kegyetlennek azért, mert nem mindenkit választott ki. Mintha ez inkább szeretetlenségéről tanúskodna, nem pedig szeretetéről. Pedig ez az ige, ahogy sok más is, pont arra tanít minket, hogy a kiválasztásban Isten szeretetét lássuk meg. Isten kiválasztása teszi lehetővé, hogy a kárhozat felé tartó emberiségből sokan megmeneküljenek. Ha nem választott volna ki embereket, akkor mindenki elkárhozna. De mivel Isten jobban szerette az embert, jobban szeretett minket, ezért kiválaszt

ISTEN SZERETETÉNEK BIZONYÍTÉKA: A KIVÁLASZTÁS

tott magának egy népet, hogy azt megmentse. A kiválasztásban Isten szeretete mutatkozik tehát meg, nem pedig kegyetlensége! Hogy nem mindenkit választott ki, az az Ő szuverén döntése, mint a mindenség Ura, ezt egymaga döntötte el. A kiválasztás oka Isten szeretete, nem pedig kegyetlensége, ahogy azt maga is mondja az V. Mózes 7,7-ben: „nem azért választott titeket, mert minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr.” Tehát a kiválasztásból ne Isten kegyetlenségét lássuk meg, hanem az Ő szeretetét.

Ez a szeretet mutatkozott meg Jákob esetében is. Jákob és Ézsau egy családból származott. Ugyanazok a szülők nevelték fel őket, ugyanúgy hallottak Istenről és a Megváltóról. Azonban Isten mentő szeretete nélkül mindketten elkárhoztak volna. A Szentírásból szépen kirajzolódik a jellemük. Ézsaut nem nagyon érdekelték Isten ígéretei, egy tál lencséért feláldozta őket, Jákob pedig egy csaló, és hazug ember volt. Ha mérlegre tettük volna őket, egyiket sem találtuk volna jobbnak a másiknál. Az egyikük azonban megmenekült, a másikuk nem. Miért? Mert Isten Jákobot szerette, Ézsaut pedig gyűlölte. Ezt a választ kapjuk a Bibliából. Nincs más ok, hogy Jákob miért menekült meg! És nekünk Istennek erre a tetteire kell néznünk, hogy megmentette Jákobot! Hajlamosak vagyunk a félig teli poharat inkább félig üresnek látni. Pedig Isten csodálatosan cselekszik, és mutatja meg szeretetét, amikor megment valakit.

És igaz ez a mai nap is! Valahányszor azt kérdezzük, hogy miben láthatom meg Isten irántam való szerelmét, akkor lássuk meg az ige választát: abban, hogy Isten kiválasztott téged és hívővé lettél! Ha Isten gyűlölné téged, akkor nem tértél volna meg. Ha nem akart volna megmenteni, akkor te nem bízna Jézus Krisztus golgotai keresztjében!

Lássuk meg Isten szeretetét abban, hogy kiválasztott minket és dicsőítsük Őt ezért! A kiválasztást Isten ezért jelentette ki. Nem azért, hogy elkezdjük kitalálgatni, hogy vajon ezt, vagy azt az embert Isten kiválasztotta-e? Aki hívő, és valóban újjászületett ember, annak nincs afelől kétsége, hogy valóban kiválasztott-e! Annak nem fontos ezen a kérdésen rágódni. Isten azért jelentette ki mindezt nekünk, hogy még inkább lássuk meg, hogy egyedül az Ő kegyelméből mentett meg minket, és ezért Őt még inkább dicsérjük és dicsőítsük hálát adva neki! Ha az Ige alapján elhiszed Isten kiválasztását, testvér, akkor lásd meg abban Atyád szeretetét, és dicsőítsd Őt érte!

Isten szeretetének bizonyítéka! Ez a kiválasztás. Lehet, hogy az életünkben sok minden nincs még a helyén. Lehet, hogy sok bűn kötöz meg minket, és várjuk Urunk szabadítását. Lehet, hogy sok imádságunkat még nem teljesítette Isten, és sok számunkra borzalmas dolog történik velünk. Legyünk akár mélységekben, vagy épp magasságokban, és érezzük

magunkat Isten áldásaival gazdagon megáldottaknak, akármilyen helyzetben is legyünk, hitünk, kiválasztatásunk Isten szerelméről beszél nekünk! Indítson ez minket szüntelen hálaadásra, az Ő nevének magasztalására és dicsőítésére! Így legyen!

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Hálát adunk Neked a kijelentett Igéért, hisszük, hogy minden egyes igevers azért nyilatkoztatott ki nekünk, hogy azáltal erősödjünk hitünkben, Téged ismerjünk meg egyre inkább, hogy az engedelmességre törekedjünk, és hogy neved magasztalására indítson bennünket!

Hisszük, Urunk, hogy semmi sem felesleges a Szentírásban, amiről Te beszélsz, pont ezért nem szabad hallgatnunk arról! Ugyanakkor alázattal meg kell állnunk előtted, és arról nem szabad beszélnünk, amiről Te nem jelentettél ki semmit! Ezzel az alázattal kérjük, hogy segíts nekünk a kiválasztást elhinnünk, azért, hogy ezáltal Téged tanuljunk meg egyre inkább magasztalni, Téged lássunk nagynak, magunkat pedig porszemnek, és hogy meglássuk, hogy Te cselekedtél csodálatosan, amikor újjáteremtettél bennünket!

Kérünk, Urunk, hogy az ezzel a tanítással kapcsolatos kérdéseinket, félelmeinket Te magyarázd meg, és Te adj azokra választ! Segíts, hogy ezek a gátak leomoljanak, és ne használjuk ezt a tanítást egymás elítélésére, ítélezésre, helytelenül kiforgatva, hanem segíts, Urunk, hogy a Te akaratod szerint hirdethessük, és hihessünk benne! Köszönjük Neked, Urunk, hogy ezzel is erősítesz bennünket!

Kérünk, őrizd meg bennünket ebben a reménységben, hogy Te szeretettel minket és szeretsz szüntelen, és Te nem változol meg! Kérünk, hogy segíts ebben gyakorolni magunkat, hogy minden dolgunk úgy menjen végbe, hogy nevedet akarjuk magasztalni, felebarátainkat pedig szeretni, mint magunkat! Ezekben a gyakorlati dolgokban vigyél előbbre bennünket, és segíts, hogy meglássuk akaratodat a hétköznapiakban is!

Kérünk azokért a testvéreinkért, akik most az árvíz miatt a gátakon vannak, Te legyél velük, és láttasd meg velük, hogy egyedül Nálad van a szabadulás és a segítség! És ha valaki kárt is szenved, kérünk, Urunk, hogy a fájdalma Hozzád közelebb vigye, ne pedig távolabb! Kérünk, hogy küldj kezeket, embereket oda, akik egymásnak segítenek! Köszönjük a meglévő segítséget, és köszönjük, hogy ezt a szívünkre helyezed!

Kérünk, Urunk, gyülekezetünkért is, a szenvedőkért, akik valamilyen betegségtől vagy megkötöttségtől szenvednek! Te legyél velük, adj nekik erőt, könyörülj rajtuk, és kegyelmed és irgalmad nagysága szerint adj nekik szabadítást ezekből a helyzetekből!

ISTEN SZERETETÉNEK BIZONYÍTÉKA: A KIVÁLASZTÁS

És hálát adunk Neked minden alkalomért, ahol a Te Igéd szólhat, ahol megszólítasz bennünket, kérünk, hogy továbbra is Te áldd meg ezeket jelenléteddel, Igéddel, Lelkeddel! Kérünk, hogy indíts bennünket arra, hogy egyre inkább megismerhessünk Téged, és gyermekeidként dicsőíthessünk! Hisszük, hogy erre az önerőnk kevés, ezért kérjük az engedelmesség Lelkét, aki megtanít bennünket mindazokra, amiket Te tanítottál! Legyél és maradj velünk, és Te legyél továbbra is gyülekezetünk őriző Pásztora!

Ámen.

135. ZSOLTÁR

Az egy igaz Isten dicsérete.

Genf, 1562.

Áld-já-tok az Úr ne-vét, A-kik ne-ki
szol-gál-tok! Ma-gasz-tal-já-tok ő-tet,
Kik hív-szol-gá-i vagy-tok, Kik ál-lo-tok
há-zá-ban És jár-tok tor-ná-ci-ban.

2. Dicsérjétek, mert jó ő, Áldjátok ő szent nevét,
Mert ő igen jókedvű! Jákóbot, mint ő népét, Izráelt
elválasztá, Örökévé foglalá.

3. Mert tudom, hogy ez Isten Erősb más isteneknél,
Hatalma nagy mindenén; Isteni beszédével Amit akar
az égen, Megtészi földön, vizen.

- - -

12. Kik az Urat féltitek, Szent nevét dicsérjétek!
A Sionról áldjátok És őt magasztaljátok Az ő lakó-
helyében, A szent Jeruzsálemben!

Béza T., 1519—1605.